



Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundum Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

6. 7. Vidit lintheamina posita, & sudarium quod fuerat super caput eius, non cum lintheaminibus positum, sed separatim inuolutum in vnum locum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

perpetuam commemorationem, omnibus locis expulit, quibus eam expellere potuit.

Calvinus ex seipso refutatur. Tandem ut aliqua in Calvinum reconuentione utamur: si vna Christi morte ad salutem contentos esse nos docet (vt certe docet maximè) nec vlla aliunde accersere fas est subsidia, quàm impietatem docuit ipse Calvinus, qui vna Christi morte nihil ad salutem nostram actum fuisse discrete scripsit, sed aliud idè què maius & excellentius salutis nostra pretium confinxit! Verba eius hæc sunt: Nihil actum erat si corporea tantum morte perfunctus fuisset Christus: sed opera simul pretium erat vt diuinæ vltionis seueritatem sentiret, quo & ira ipsius intercederet, & iusto iudicio satisfaceret. Vnde etiam oportuit cum inferorum copiis aternæq; mortis horrore quasi consertis manibus luctari. & paulò post: Non modò corpus Christi in pretio redemptionis fuit traditum: sed aliud, maius & excellentius pretium fuit, quòd diros in anima cruciatus damnati ac peccati hominis pertulerit. Hæc quidem eius blasphema & execranda verba, & omni impietate plenissima, alio in loco copiosè refutauimus: hoc nunc in loco id vnum notamus, Calvinum, qui vna Christi morte contentos nos esse oportere, nec vlla aliunde subsidia accersere hîc & nunc affirmat, vt contra Catholicos rixandi ac debacchandi causam arriperet, alio in loco ad eò vna Christi morte contentum non esse, vt illa vna morte nihil actum fuisse proclamer, ad eò quoque aliunde subsidium accersere, vt affirmet, aliud idè què maius & excellentius quoddam pretium fuisse, præter corpus Christi in pretio redemptionis traditum. Est ergo iterum plusquam falsarius, & ter impius Calvinus, qui Testamentum sacri Dei sanguine obsignatum ita perfide corrupit ac violauit, vt illud si solum esset, nullius valoris fecerit; atque aliud eò maius & excellentius e suo cerebro confinxerit: rem planè dicta horrendam & execrabilem, vt est alio in loco à nobis fuit & copiosè disputatum.

Vbi supra, & ad Matth. c. 27. ver. 46

IN IOANNIS CAP. XX.

6. Vidit linteamina posita, & sudarium quod fuerat
7. super caput eius, non cum linteamibus positum, sed separatim inuolutum in vnum locum.



T in omnibus suis diuinarum Scripturarum commentariis, sic in huius maximè Euangelij commentario propositum Caluino fuit, aduersus Catholicos

Catholicæ seu dogmata, seu cultum, seu quælibet ceremonias ac religionis ritus, velut infesto ac rabido cani, dentem, ubi potuit, caninum infigere; ubi id non potuit, clamorè allatrare. Hoc in præfatione suis Geneuensibus, quibus hunc commentarium seorsim dicavit, se sedulò facturū promittit. *Papatum (inquit) nihil aliud quàm monstrum ex innumeris Satana fallacijs conflatum esse, & quam obtendunt Ecclesiam, Babylone magis confusam, unus hic commentarius erit (ut spero) luculentius testis.* Hæc ille. Et verò ut hætenus diligentem huic rei operam nauarit, frustra tamen contra stimulum calcitrans, tot à nobis in hoc vno Euangelio contra illius rabidos morsus explicata & defensa loca manifestum lectori fecerunt. Nunc in duobus quæ restant capitibus, veluti promissi sui memor, & ne in extremo certamine animum remississe videatur, omnem profus mouet lapidem, omnem versat textum, omnia oculatissimè scrutatur & indagat, vnde capiendi, allatrandi, mordendi materiam capere queat. Ad hæc igitur verba, quæ simplicissimā narrationem continent exuinarum quas in sepulchro Dominico Ioannes noster oculatus testis inuenerat, sic insurgit coluber iste, aut Cerberus potius infernalis. *Quòd sudario (inquit) caput obiectum esse dicit, inde resellitur Papiatarum vanitas, qui fingunt totum corpus linteo vno fuisse insutum, quod adorandum misera plebecula ostentant. Omitto Latina lingua inscitiam, qua factum est, ut totius corporis tegmento imponerent linteoli nomen, quo sudor è facie abstergitur. Omitto impudentiam, quòd quinque aut sex in locis diuersis idem se habere sudarium iactant. Sed hoc tam crassum mendacium minimè tolerabile est, quòd Evangelica historia palàm repugnat. Huc accedit fabulosum miraculum quod sinxerunt de exarata in linteum corporis Christi effigie. Obsecro, si tale miraculum editum fuisset, an silentio suppresserit Euangelista, qui tam sedulò commemorat quæ minus habebant momenti.* Hic est hoc loco latratus eius, hæc sibilata serpentina. Quatuor sunt quæ obiectat, quibus ordine responditur. Ait nos fingere totum Christi corpus vno linteo fuisse insutum. Ergo fabulam sinxit Matthæus, quando scripsit de Ioseph, qui Christi corpus sepeluit: *Inuoluit illud in sindone munda.* Annon linteum hæc sindon erat, totumque corpus inuolutum contexit? Deinde *linteamina in sepulchro inuenta*, quæ hoc ipso loco Euangelista commemorat, ad quid ibi erant, nisi vt corpus mortuum inuoluerent, quibus totulatum & gloriosum corpus iam non indigebat? Cur

Caluinus
canis ra-
bidus.

1.

2.

3.

4.

Latratus
Caluini
compe-
scuntur.

Ad 1.

Matt. 27.

ia

in tam proxima luce cæcutit Calvinus? nisi quòd cæco furore percitus non intelligit vel de quibus loquitur, vel quæ affirmat? Siue istorum linteaminum ipsa sindon, cuius mentionem facit Matthæus, vna erat, siue ab illis diuersa; manifestè constat totum Christi corpus aliquo linteo infurum & inuolutum fuisse: vt nò sit mirum, illam, vel illorum aliquod à Christianis referuatam, non à misera plebecula adorandis, sed à populo deuoto vt insignem reliquiã ueneratione prosequendam expositum fuisse. Si enim *Apostoli Iacobi catholici* (vt memorat Eusebius Pamphili) *cum ingenti studio ad ipsam usque ætatem seruata, & cum magna ueneratione à fidelibus habita fuit*; quid mirum aut à communi fidelium sensu alienum, si linteamen, quo Christi pretiosum corpus (quod etiam in sepulchro diuinitati coniunctum erat) inuoluebatur, in ueneratione quoque habitum fuit? Sed sensus veterum Christianorum, & sensus Caluini si latissimè differant, minime mirari debemus, quum ille à Spiritu unitatis, qui facit vniuersales in domo; hic à Spiritu priuato, qui generat schismata, proficiscatur.

Histo. Eccl. lib. 7. cap. 25.

Ad 2.

Obiectat secundo loco linguæ Latinæ incitiam, quòd Sudarium capitis pro totius corporis integumento Catholici acceperint: homo vanissimus, lectores suos omnes fungos ac stipites futuros ratus, fugit Catholicos sudarium pro linteamine totius corporis tegumento accipere: & ita bardos ac truncos vel ipsos vel suos lectores præsumit, vt non aduerterent præter sudarium fuisse linteamina seorsim posita; adeoque sindonem mundam (apud Matthæum) qua totum corpus fuit inuolutum. Nihil tam miserum & absurdum, quod casti maledicendi libido proferre formidet.

Ad 3.

Aliquid in speciem grauius habet quod sequitur. Impudentes nos vocat, qui quinque aut sex in locis diuersis eorum nos habere sudarium iactamus: & hoc crassum mendacium historiæ Euangelicæ repugnare affirmat. Sed maior istius nebulonis impudentia, & crassius mendacium est, qui nec vni ex istis quinque aut sex locis designans, generaliter mentitur vt in nulla specie conuinci mendacij queat. Si loca ipsa aut locum vnum designasset, criminatori poterat in facti specie responderi. Nunc delatorem nihil nisi in genere debacchitorem, vel ad facti speciem descendere, vel vt infamem reprobam è toto iudicij loco exturbari, & foro cedere, omnium stus iudex iubebit.

Ad 4.

Quod postremò exagitat fabulosum miraculũ de extrata

in linteum corporis Christi effigie, spiritui quidem Calviniano, superbo, incredulo, prophano, huiusmodi omnia fabulosa videri minimè mirandum est. *Omnia munda mundis: coinquinatis autem & infidelibus nihil est mundum, sed inquinata sunt eorum, & mens & conscientia:* id est, falsis opinionibus præoccupatur tum iudicij & intellectus ratio, tum voluntatis affectus. Sic tam pagani quàm Arianis aliisque hæreticis nõ nisi fabulosa & ridicula visa sunt quæ ad martyrum memorias ac reliquias miranda Dei opera, ad suam ac Sanctorum gloriam, siquæ ipsam Christianorum commendandam, subinde præstita ac exhibita sunt. Appositè D. Ambrosius de Arianis. *Sanctorum miracula ideò non credunt, quia Sanctorum fidem non tenent.* Sed alia fuit Christianorum omnium non de vulgo tantum, sed & præstantissimorù Ecclesiæ luminum fides, qui reliquias Sanctorum, nedum Christi ipsius, in magna semper veneratione habuerunt, operaque Dei circa illas miranda non pro fabulosis contemnere, sed pro illustribus fidei testimoniis gratanter accipere, Christiano homine dignum esse existimarunt. Quorum plurima & grauissima testimonia alio in loco produximus.

Ad rem præsentem quod attinet, adhuc integra permanet ac diuina virtute illæsa sindon illa sanctissima, qua Redemptoris nostri corpus in sepulchro conditum inuoluit Ioseph; quæ adhuc Domini in sepulchro iacentis imaginem expressit, asseruatürque debito honore in Ecclesia Taurinensi. Eius odorem tam vicinum Calvinus in lacu suo Geneuensi ferre non potuit. Nouimus enim eundem Christum, eandem fidem, eadem Dei opera, aliis esse odorem vitæ in vitam, aliis esse odorem mortis in mortem. Atqui varia passionis, sepultura, resurrectionis, & ascensionis Dominicæ monumenta, diuina miseratione ac prouidentia ad piorum consolationem (qui quicquid Christi est, magno in honore ac pretio habent, etiã *corrugiam calceamentorum pedum eius*, quæ sanctus ille Præcursor Ioannes tanta veneratione dignam existimauit, vt diceret, *se dignum non esse qui illam solueret, aut calceamenta portaret*) posteris fidelibus relicta, & ab illis magno studio asseruata esse, vereres historici, & Ecclesiarum antiquissimarum monumenta prodiderunt. Spinæ coronæ Iesu, columnam ad quam alligatus est, arundinem, spongiam, Gregorius Turenensis ac Beda suis temporibus asseruata fuisse scripserunt. Tunicam Christi inconsutilem in Galatia suo tempore repositam idem scribit Gregorius. Sudarium Christi aliud, quod à

Tit. 2.

Epist. libo.
10. Epist.
85.

Reliquiarum veneratione.

In Promptu Catholic.
Domi. 23.
post Pentecost.Ioan. 1.
Passionis Christi reliquias.
De gloria martyrum cap. 7.
De locis sanctis, cap. 20.
Ibidem cap. 8.

Bere

*Veronica
sudarium
cum vultu
Christi.*

Berenice (aliàs Veronica) fœmina Tharsensi, crucem suam baiulans Christus acceptum, facièque sudore ac sanguine plena eo absterfa eidem reddidit, sanctissima vultus sui effigie in eo relicta, Romæ asseruatum vidimus, & venerati sumus, & libellum ipsum manuscriptum in Vaticana Bibliotheca legimus, qui historiam totam de translatione huius sudarii Tharso Ciliciæ Romam facto describit; Tiberio videlicet tunc imperante, & graui morbo laborante, Veronicam illum cum suo sudario, cuius efficaciam ac virtutis fama (quod multas sanitates operata esset) ad Imperatoris aures peruenerat, euocatam fuisse; eaque occasione (sanato Imperatore) Veronicam in vrbe vsque ad mortem hæsisse, & præclatum hoc Christi Redemptoris monumentum Christianis in vrbe reliquisse. Sanè de hac Berenice, Christi que imagine velo excepta, consentanea scribit Methodius antiquissimus Chronographus apud Marianum Scotum in Chron. ad annum Domini

*Pedum Christi
vestigia in monte
Oliueti.*

39. Sed & hodie vsque in monte Oliueti pedum Christi vestigia integra & expressa videri, eo videlicet loco, quo in caelum ascendens terras reliquit, qui nostra ætate illuc peregrinanti sunt, se vidisse attestantur. De istis Domini vestigiis in monte Oliueti relictis & expressis varia habemus antiquitatis testimonia. De illis enim scribit D. Hieronymus in tract. de locis Hebraicis, Optatus contra Parmenianum lib. 6. Paulinus ad Seuerum Epist. 11. Seuerus Sulpicius histor. sacre lib. 2. Beda de locis sanctis, cap. 7. Hæc illustra antiquitatis testimonia, profano Caluini cerebro qui non anteponit, emortuæ mentis homo merito videatur. Quod si vestigia Domini in loco aperto & eminenti, tot hominum pedibus calcato (quo etiam in loco Romanus exercitus in vltima illa Hierosolymæ obsidione confedit) post tot secula integra manere potuerunt, quid præter fidem dicitur, quod in sindone, qua involutum Christi corpus iacuit, eiusdem corporis effigies expressa remansit?

*Caluini
putidum
argumentum.*

*Act 20.
Euangelista
non omnia
de Christo
scripserunt.*

Sed magnum, quæso, & validum Caluini argumentum attendamus. *Obsecro* (inquit) *si tale miraculum edium fuisset, an silentio supprimeret Euangelista, qui tam sedulo commemorat quæ minus habent momenti?* Nihil ergo de Christi factis dictis, miraculis, fide dignum erit, quod Euangelista silentio presterunt? Age, affirmat Paulus verbum Domini fuisse, *Fortius est dare quam accipere.* At quis Euangelista hoc narrat? Ergo sic Euangelistas credimus, vt præter Euangelistas alium neminem fide dignum existimemus? Apostolis, dices, & Apo-

stolicis literis non secus credimus. Primum igitur futile erit
 Caluini argumentum: Euangelista tacuit, ergo fabulosum
 est. Deinde, an etiam sic Apostolis credimus, ut alium nemi-
 nem fide dignum arbitremur? An solos Euangelistas & Apo-
 stolos reliquit nobis Christus, à quorum ore pendeamus?
 Annon præter Apostolos & Euangelistas, quorum officium
 planè extraordinarium fuisse ipse Calvinus agnoscit, *dedit* Ephes. 4.
nobis Pastores & Doctores ad consummationem fidelium, & ad
edificationem corporis sui? Annon reliquit nobis Ecclesiam 2. Tim. 3.
columnam & firmamentum veritatis? Cur igitur fabulosum
 existimabimus, quod Pastores ac Doctores in Ecclesia Chri-
 sti credere & amplecti videmus, quod tota credentium mul-
 tudo vno sensu & consensu per tot secula amplexa est? Cre-
 didit tam multa hæcenus Ecclesia, crediderunt Ecclesiarum
 Pastores ac magistri, quæ nec Apostolicis nec Euangelicis li-
 teris comprehensa sunt. Non credit Calvinus. Cui aut quibus
 magis credendum erit? Sed grauissimè ac verissimè scripsit
 doctissimus Augustinus. *Quod tota per orbem frequentat Ec-* Epist. 118.
clesia, an ita faciendum sit dubitare, insolentissima insania est. cap. 5.
 Si dubitare, quanto magis fabulosum asserere? Calvinum igi-
 tur ut insolentissimè insanientem dimittamus: Ecclesie fidei
 ac traditioni firmiter adhaereamus. Credimus quippe vnam
 Ecclesiam Catholicam, non credimus Calvinum, Calvinistas,
 aut alios quoslibet sectarios.

17. *Noli me tangere, nondum enim ascendi
 ad Patrem meum.*

Diuinæ Scripturæ corruptor Beza ex his Christi verbis Beza insul-
 argumentum format, non secus stolidum atque insul- sum argu-
 sum, quàm à Christi verbis alienissimum. *Quid igitur?* inquit, meneu con-
An postquam ascendisset ad Patrem, licuit tangere? Ita certè, tra vener.
sed spiritualiter, & animis in calum subuectis, qua vna est sal- Euchari-
nificæ Christi carnis apprehensio, cui externa & carnalis illa stia veri-
presentia plurimum officiebat. Poterant igitur vel istis Christi tatem.
verbis doceri homines, carnalem illum Christi manducandi mo-
dum quem tanta peruicacia defendunt, nõ modò imaginariam
esse, sed etiam cum Dei verbo & institutione ex diametro pu-
gnare. Hæc Beza. Vult in his verbis docere, Christum non
adesse in Sacramento carnem suam verè & realiter tangen-
dam ac manducandam, sed spiritualiter tantùm, & animis in
cælum per fidem subuectis. At quo argumento? Quia docet
 Magda